

2. 6.

Ἡ πλᾶξ τοσούτων ἐπιτηδεύει ἦν τετμημένη πρὸς τὰ ἄνω, ὥστε, πρὶν ἢ ὑποπτευθῶμεν ἑμμετρον τὴν Ἐπιγραφὴν, ἐνομίσαμεν, ὅτι οὐδεὶς ἐλλείπει στίχος, καὶ ὅτι τὸ μὴ ἐν αὐτῇ μνημονευόμενον ὄνομα τοῦ τιμωμένου, ἦν κεχαραγμένον ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς ἀπωλεσθείσης εἰκόνας τοῦ· ἀλλὰ μετὰ ὀρηματώτεραν προσοχὴν διακρίναντες αὐτὴν ἐν ἐλλειγειακῷ μέτρῳ συν-

τετημένην

—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—

 | ἀμέσως

ἠρθάνθημεν τὴν τοῦ πρώτου ἐξαμέτρου ἔλλειψιν πρὸς πληρωσὶν τῆς ἰδιαζούσης τῷ μέτρῳ τούτῳ διστίχου συνθέσεως, ὅστις ἀ-αμφιβόλως περιείχε τό τε ὄνομα καὶ τοὺς τίτλους τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπιγραφὴ, περὶ οὗ κατωτέρω.

Καὶ τὸν μὲν πρῶτον ὑπάρχοντα στίχον συνεπληρώσαμεν διὰ τοῦ ΑΝΘΔΟΝ ΕΙΡΓΑΣΑΤΟ (fabricavit), ὁδηγούμενοι,

1. Ἀπὸ τοῦ μέτρου [—υ—υ—υ]
2. Ἀπὸ τοῦ λεψινου ΑΙ ὅπερ εὐκόλως συμπληροῦται εἰς ΑΝ
3. Ἀπὸ τῆς στενῆς συνοικειώτητος τοῦ ΣΚΟΛΙΑ μετὰ τοῦ ΑΝΘΔΟΣ, ἥτις πολλαχοῦ τῶν Συγγραφῶν ἀπαντᾷται, ὡς ἐν Παυσανίᾳ « πεποιήται ἀνδρος ἐπὶ τὸν ὄρσπον σκολιά » (α).
4. Ἀπὸ τῆς ἀκριβοῦς συναφείας τῆς κυρίας ἰδέας τῆς ἐπιγραφῆς, (ἡ ἐστὶν ἡ τῆς πόλεως ὀχύρωσις) μετὰ τῆς ἰδέας, ἡ, ἐκφράζει τὸ ΣΚΟΛΙΑ ΑΝΘΔΟΣ (δύσπορος ἀναστρεφίς), διότι ἡ Λευκάς ἔχουσα Ἀκρόπολιν (β) πιθανῶς· τὴν ἀρχαίαν Νήρικον (γ), εἰς ἣν πάντοτε ἐνατίνειν ὡς ἐν αὐτῇ πολλαχὲς βέβαια σωθῆναι, μάλιστα δὲ ποτε καὶ θριαμβεύματα κατὰ τῶν εἰς αὐτὴν ἀποδόντων ἑθρῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ (δ), καθὼς καὶ δι' αὐτῆς, ὡς ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ καταστρεφείσης (τοῦ Φλαμηνίου 198. π. χ.), τέλος ἀπολεσθῆναι (ε), εἰς ὅσον πολὺ ἀναγκαίαν τὴν ὀχύρωσίν τῆς· καὶ εἶναι ἀρκούντως γνωστὸν πόσον οἱ ἀρχαῖοι ἐσεβάζοντο τὴν ἐπαμφοτερίζουσαν ταύτην ἄκραν ἣτις δοκεῖ μὲν μέγала συμβῆλλαι πρὸς ἀσφάλειαν τῶν πολεμίων, ἐν οἷς ἂν ᾔσκηται, καὶ πρὸς τὴν τῆς ἐλευθερίας φυλακὴν (ζ), καὶ ἐπομένως πόσον ἐπρόθυμοι οὖντο εἰς τὴν ἔσσην ὄλοντε ἰσχυρωτέραν αὐτῆς ὀχύρωσιν. Ὅτι δὲ μετὰ τῶν ἀξιολόγων ὀχυρωματικῶν μέσων ἐθεωρεῖτο καὶ τὸ δύσπορον τῶν ὁδῶν, τοῦτο συγχρότα ἐν τοῖς Συγγραφῶν ἀπαντᾷται, (η) καὶ ἀρκεῖ νὰ φέρωμεν παράδειγμα τὸν Ἀλεξάνδρον, ὅστις μαχόμενος περὶ τὰ ὅρια τῆς ἐν Ἀσίᾳ Τελμισσοῦ, ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῇ ἐκείθεν ἀπρακτος ἀδιότι ἡ ὁδὸς παρὰ τὴν πόλιν χαλε-

πῇ (α), καὶ τὸν Δαρτεῖον, ὅστις, ἵνα παρεμποδίσῃ τὴν εἰς τὰ πρόσω τοῦ Ἀλεξάνδρου πορείαν, δὲν προσέδραμεν, « εἰμὴ ἄπορον ποιεῖσαι Ἀλεξάνδρῳ τὴν πρόσω ὁδόν » (β). Καὶ οἱ Λευκάδιοι λοιπὸν τὰς ἰσας ἰδέας καὶ ἀνάγκας τῆς ἐποχῆς τῶν συμβουλευόμενοι, εὕρισκον μέγα εὐεργέτημα τὴν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν ΣΚΟΛΙΑΝ ΑΝΘΔΟΝ, ἣν διὰ τοῦτο τὰ μετ' εὐγνωμοσύνης ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῶν διαιωνίσαν.

Τὸν δὲ δεῦτερον ὑπάρχοντα στίχον συνεπληρώσαμεν διὰ τοῦ ΕΑΥΤΗΣ, ὁδηγούμενοι,

1. ἀπὸ τῆς τοῦ λόγου σειρᾶς, ἥτις εὐκόλως τὸ ὑπνοοεῖ.
2. ἀπὸ τοῦ μέτρου [. . . . ΤΗΡΑ ΕΑΥΤΗΣ —υ—υ—], ὅπερ δι' αὐτοῦ πληροῦται, καὶ
3. ἀπὸ τῆς ἀναλογίας ἄλλων ἐπιγραφῶν, ὡς τῶν
» Τίτον . . . ὁ δᾶμος ὁ Γυθετᾶν τὸν αὐτοῦ Σωτήρα (γ).
» Αὐτοκράτορα . . . ἡ πόλις ἡ Κορυφαίων τὸν ἐκαστῶς Σωτήρα (δ).

2, γ.

Ἄν καὶ τὸ διασθῆναι τῆς ἐπιγραφῆς τμήμα δὲν μαρτυρεῖ ἀμέσως τὴν ἐν ἧ ἐπαρχίᾳ ἐποχὴν, ἔχομεν ὅμως ἀρκετὰ ἄλλα σημεῖα ἵνα τὴν ἀνακαλύψωμεν. Χωρὶς δὲ παντάπασιν νὰ καταλογίσωμεν ἐνταῦθα, ὡς διόλου περιττὸν, τὴν ἀπλὴν τοῦ λόγου τῆς ὑφῆς, καὶ τὴν Ἑλληνιστικὴν μάλλον, ἢ Ἑλληνικὴν διάλεκτόν τῆς, αἵτινα θέτουσι αὐτὴν νεωτέραν τῶν πρώτων Πτολεμαίων (ε), ἀρκεῖ ἡμῖν ν' ἀναφέρωμεν μόνον τοὺς ἄλλους ἐπίσης ἐσωταρικοὺς λόγους, οἵτινες τὴν καταδιβάδουσιν ἐπὶ μεταγενέστερον, κατὰ τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους. Οὗτοι δὲ εἰσὶν οἱ ἐπόμενοι.

1. Ἡ λέξις ΣΩΤΗΡ—Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἀπέδιδον πολλαχὲς οἱ Ἕλληνες ἐκτός τοις Θεοῖς [τῷ Διὶ, τῷ Ἀσκληπιῷ, τοῖς Διοσκούροις κ.τ.λ.] καὶ τοῖς Βασιλεῦσιν εἰσέτι καὶ τοῖς εὐεργετικοῖς ἀνδράσιν, in primis principes et fortes viri, ὡς ἐκ πολλῶν μαρτυριῶν δῆλον γίνεται (ζ), ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ἐκ παρατηρήσεως ἀληθές, ὅτι οὐδαμῶς κατὰ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἀπαντᾷται καὶ ἐν ταῖς Ἐπιγραφαῖς τῆς Ἑλληνικῆς ἐποχῆς (η), καὶ ἴσως διότι ἐνόμιζον ἀσέβημα νὰ διαιωνίζωσι τοῖς θνητοῖς προσόντα, τοῖς ἀθανάτοις μόνοις ἀνήκοντα. Ἀλλὰ τῆς Ἑλλάδος ἀπωλεσθείσης ὑπὸ τὸν Ῥωμαϊκὸν ζυγὸν, μετὰ τῆς ἐλευθερίας καὶ πᾶν ὅ,τι καλὸν εἶχεν, ἤρχισαν ἐκτοτε καὶ τὰ ἱερώτερα ἐπίθετα νὰ διαιωνίζονται ὡς προ-

- (α) Ἀριαν. Ἀραβ. Βιβ. α. Κεφ. κζ' καὶ κη.
- (β) Ὁ αὐτ. αὐτόθ. Βιβ. Γ'. Κεφ. ιθ'.
- (γ) Boeckh. ἐν Corpus Inscriptionum Graecarum. Ἀριθ. 1325.
- (δ) Ὁ αὐτ. αὐτόθ. Ἀριθ. 1879.
- (ε) Schoell. Istor. della Letterat. Graca. Tom. III. parte I. p. 15.
- (ζ) H. Stephanxin V. Σωτήρ. — Ἡροδιαν. Βιβ. ἡ. Πλούταρχ. ἐν Βίῳ Κοριολ. 2. 11. — Στρουφ. Ἀγροφ. Κεφ. ΙΑ'. 2. 13. καὶ Ἑλλ. Κεφ. ε. 2. 26. — Πολυδὲσκ. Βιβ. α. 2. 24. καὶ 40. κ.τ.λ.
- (η) Ἐπιθὶ τὸ Corp. Inscrp. Graecar.

- (α) Βιβ. Ε'. Κεφ. 10. 2. 3.
- (β) Liv. Lib. XXX III. Cap. 17.
- (γ) Στραβ. Βιβ. Ι'. Κεφ. β'. 2. 8.
- (δ) Θουκυδ. Εὐγγ. Γ'. 2. 7.
- (ε) Liv. αὐτόθ.
- (ζ) Σουίδ. ἐν Α. Ἀκρόπολις.
- (η) Ὁμηροδ. Στρατηγ.